

ПРОЛОГ

Цінь Джен навіть не підозрював, що у світі, де аж кишить ворогами, які бажають йому смерті, його згубить чума.

Він розтрощив хундунів, що перевершували найбільші з рукотворних споруд. Переміг легіони хризалід під командуванням дурнів, які не побажали йому здатися. Підбурих робітників семи розсварених царств на повстання проти промисловців, банкірів і землевласників, які їх поневолювали. І він був ще молодий. Мав би прожити ще багато років, провадити й далі свою революцію. Який абсурд — що тепер він опинився під владою чогось такого мізерного, чого й оком не побачити. Невидимий вірус вражав усі його органи, руйнував тіло зсередини, від цієї зарази на шкірі, немов прокляті квіти, розпускалися гнійники. Цінь Джен почувався ще безсилішим, ніж тоді, коли був дитям із нетрів, на яке всі плювали і з якого сміялися: виплодок повії! Одна річ — дивитися вгору і мріяти про нескінченність, геть інше — досягти вершини і впасти з неї без жодного застереження.

Поховавши «Жовтого дракона» під горою Джужон достатньо глибоко, щоб допасти до живої енергії самої планети, він від'єднався від пілотного зв'язку.

— Шіфу... Не так я думав... — озвався він до жінки, яка приходила до тьми на їньському сидінні перед ним — та, про яку ніколи не гадав, що з нею пілотоватиме

хризаліду, бо вона завжди билася з ним пліч-о-пліч у власному бойовому апараті.

Генерал-губернаторка Мі Сюань, пілотеса «Тринової ворони», очільниця Залізних Вдів. Його наставниця.

— Припини марнувати сили на балачки, — буркнула вона через плече.

Голос приглушувала захисна шкіряна маска, і її скляні лінзи запітніли. Ця жінка — єдина, хто в новоствореній Цінь Дженом імперії Хвася наважувався розмовляти з ним таким тоном. Вона скинула тимчасову броню з «Жовтого дракона», що впала на їньське сидіння, наче золоте лушпиння, і підвелася в самому чорному струмопровідному костюмі. Мі Сюань узяла в кабінку свій звичайний обладунок з «Тринової ворони», але далі він їй уже не знадобиться.

Цінь Джен проростив з долонь у рукавицях тонкі голки, щоб напарниця змогла керувати потоком ци між ним і «Драконом». Його Рада мудреців категорично виступила проти цього експерименту, але ж вони не запропонували ніяких альтернативних рішень. У нього виникли симптоми найзліснішої форми квітковієї виспи. Залишалися лічені дні до того, як органи почнуть буквально розріджуватися всередині тіла. А за кілька днів ліків не добути.

Він подумки проклинав богів. Навіть після того, як відновив данину, вони не відповідали на його благання. Залишався єдиний варіант: отака зухвала спроба заморозити себе, обманути час.

— *Шіфу*... — повторив Цінь Джен відчутно тихшим голосом, аніж звик за всі ці роки. Йому було так боляче залишати Хвасю в чужих руках, але ж він ледве втримував власне існування, не кажучи вже про імперію. — Не дозволяй мене будити, поки не з'являться ліки. Хай скільки часу це триватиме.

Сталеві очі генералки Мі зблиснули за скельцями маски.

— Це я тобі обіцяю.

Вона притиснула оголені долоні до голок на його рукавицях. Стиснула зуби. Між їхніми долонями виступила кров. Стало видно, як меридіани, що несли її енергію ци крізь тіло, потемніли на шкірі в кількох місцях: на шиї, з тильних боків долонь. Вода — той тип ци, з яким Мі Сюань мала найменшу спорідненість, але однаково володіла ним, ніби втримувала ревучий приплив. Холод води проникав у кров Цінь Джена, немов сльота. Інстинкт вимагав узяти її під контроль, як він контролював усе, але цього разу правитель скорився стихії. Якщо пасивний потік ци протікатиме крізь «Дракона», наче річка, що тече під гору, а його первісні часточки налаштуються так, щоб фільтрувати й передавати до Цінь Джена лише водяний тип, то такий холод теоретично можна зберігати нескінченно довго.

— Сюань-дзедзе... — видихнув він, і мозок наче скрижанів.

Негоже учневі отак звертатися до наставниці. Так само як недоречно й те, що вона ніколи не називала його імператорським титулом.

Її пронизав легкий трем. Цінь Джен волів сказати більше, але не зміг дібрати слів, які ввібрали б у себе все, що він відчував.

— Відпочинь трохи, Джен'ер, — промурмотіла Мі Сюань. — Я до тебе повернуся.

«Прошу тебе!» — благав він беззвучно, а отже й безпечно — ніколи не зумів би вигукнути таке вголос.

І тоді холод скував його, наче крига — озеро.

Міг запрягтися, що не минуло й хвилини, як тіло знову налилося жаром. Очі неохоче розплющилися,

і Цінь Джен побачив у напівтьмі kabіни розмиту крилату постать. Невже генералка Мі вдягла свої обладунки з «Тринової ворони»? Тепер її рука, тиснучи на його рукавицю, вливала в нього вогняну ци. На мить він злякався, що експеримент не вдався, але з нею був ще хтось, хто тримав руку на другій його рукавиці. Схоже, минув певний час. Вона справді до нього повернулася.

— Де ліки? — вигукнув Цінь Джен.

Вона й незнайомець стояли мовчки.

— Де ліки? — повторив він.

Затхле повітря заповнювало розморожені легені й різко виривалося з вуст.

З темряви, звідкілясь із глибини kabіни, долинули крики. Чи вони привели сюди ще когось?

Генералка Мі схопилася, шарпнула щось вільною рукою.

— Відчиніть!

Як спотворився її голос: потоншав і став не таким хрипким. Ци вже теж не та. І обладунки червоні, і сидять дубувато, не чорні й обтислі.

Перш ніж він встиг уторопати, чи це йому не здалося так тільки тому, що чуття щойно повернулися, аж відчув, як права половина тіла отерпла, а половина обличчя — обвисла. Вони з генералкою Мі хором скрикнули від несподіванки. Цінь Джен струснув рукавицею, намагаючись перекинути духометалеве забороло на ту половину обличчя: хоч і знав, що перший шок її не зупинить, а проте, не хотілося, щоб наставниця бачила його таким.

Як і сподівався, вона розгубилася лиш на мить, а відтак зразу встромила шприц йому в шию. Холодна рідина, яка напевно була ліками від віспи, просочилася в кров. Зір поволі став прояснюватися.

Та побачив він геть не те, чого чекав.

Поруч була не генералка Мі. Вигляд — напрочуд схожий: такі самі очі, що світилися жагою помсти й кровопролиття, але не могла ж генералка Мі зробитися молодшою і нижчою на зріст.

Що коїться? Скільки ж часу минуло? Де напарниця?

— Можете повести «Дракона»? — Запитання незнайомки перервало думки, що в ньому вихорилися. Якийсь дивний діалект, його не вдалося визначити. Вона витягла шприц із його шиї, притиснула прокол, що кровив. — Мені потрібна ваша сила. Мені потрібна ваша хризаліда. Просто зараз.

Цінь Джен щосили тримав обличчя. Не можна вказувати вразливість у невизначеній ситуації.

Відчув її духотиск — і видав сухий смішок. За кого себе має це дівчисько? Невже ніхто не повідомив бідую, хто він такий? Пілотувати з ним — для неї смертний вирок. Він спрямував усі п'ять типів ци з максимальною силою, яку міг зібрати: треба показати нахабі, у що саме вона лізе.

Проте минуло кілька оглушливих секунд — а дивачка не відступилася. Зажадала, щоб він пересів на їнське крісло — *жіноче* місце! — і пригрозила, що інакше не дасть більше ліків. Цілковита маячня. І він їй так і відповів.

— Жити хочете?! — крикнула дівчина. — Запитання просте: так чи ні!

— Ти ж не даси мені...

— Цінь Джене, мені відомо на двісті двадцять один рік більше, ніж вам, і я не маю часу все це пояснювати!

Вона вела далі свою тираду, але він уже не чув: розум зачепився за названу цифру.

«Двісті двадцять один рік. Понад два століття».

Здавалося, ніби весь світ закрутився навколо своєї осі, перевертаючи Цінь Джена колом, і колом, і ще

колом. Двісті двадцять один оберт навколо сонця. Сузір'я кружляють, дерева виростають і падають, життя народжуються і згасають.

Його генералка Мі вже мертва, а разом з нею — решта тих, кого він знав.

ЧАСТИНА ПЕРША

НЕБЕСНИЙ ІМПЕРАТОР

天皇 Тяньхван

Як це ти кажеш, що строю не маєш?

Я розділю одєжину з тобою.

Його величність військо скликає,

ось мій спис, ось моя сокира,

ворог — наш спільний.

Як це ти кажеш, що строю не маєш?

Я віддам тобі навіть сорочку.

Його величність військо скликає,

ось моя піка, ось моя алебарда,

я їду в похід із тобою.

Як це ти кажеш, що строю не маєш?

Я віддам тобі навіть спідниці.

Його величність військо скликає,

ось моя зброя, я в наступ рушаю.

Народна пісня цінь,
з «Класики пісень» 诗经